

VERZOEKSCRIFT IN HOGER BEROEP

AAN DE VOORZITTER, DAMES EN HEREN KAMERVOORZITTERS, RECHTERS
BIJ DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG,
afdeling

Op heden,/...../201....

I. geeft verzoekende partij,

.....

wonende te

(hierna: de beschermde persoon)

II. die als raadsman heeft,

Meester

met kantoor gevestigd

III. U te kennen dat de beschermde persoon EISER IS IN HOGER BEROEP, en met
toepassing van artikel 1031 juncto 1026 van het Gerechtelijk Wetboek hoger beroep
instelt tegen:

IV. de beschikking gewezen door de Vrederechter van het kanton
op / 201..., ingeschreven onder het rolnummer

V. en dit hoger beroep zal ingeleid worden op/...../201... om uur ter
terechtzing van de rechtbank van eerste aanleg,
afdeling, zetelende in graad van hoger beroep, Kamer op het
adres

VI. Appellant, hierna genoemd 'beschermde persoon', stelt hoger beroep in tegen de
bestreden beschikking om volgende redenen:

A. Feitelijke gegevens.

Appellant is een beschermde persoon in de zin van de wet van 17 03 2013.

De gezinssituatie en het sociaal netwerk kan als volgt beschreven worden:

.....

.....

B. Overzicht van de procedure.

XX XX XXXX: neerlegging van een verzoekschrift bij het vrederecht tot aanstelling voorlopig bewindvoerder voor de beschermde persoon voormeld

XX XX XXXX: zitting in raadkamer

XX XX XXXX: vonnis aanstelling voorlopig bewindvoerder, met aanstelling, die de aanstelling aanvaardde. De opdracht was algemeen.

XX XX XXXX: ambtshalve oproeping(en) inzake 'vervanging bewindvoerder' en/of 'ambtshalve kanteling in het nieuwe statuut van gerechtelijke bescherming'

XX XX XXXX: ambtshalve beschikking(en) van dezelfde vrederechter m.b.t. 'vervanging bewindvoerder' en/of 'ambtshalve kanteling in het nieuwe statuut van gerechtelijke bescherming'

Het bijzonder belang van de beschikking ligt echter hierin: zonder dat eender wie gehoord werd, 'kantelt' de pas in deze zaak pas bevoegd geworden vrederechter de 'voorlopige bewindvoering' in een 'bewindvoering' met vertegenwoordiging:

1. enerzijds voor de handelingen **in verband met 'de goederen'** van de beschermde persoon, met aanwijzing van alle punten voorzien door het nieuwe art. 492/1 §2, derde lid BW en daarenboven om "behalve mits vertegenwoordiging door de bewindvoerder, om overeenkomsten af te sluiten van welke aard ook van meer dan €.....". Inzake de financiële rekeningen wordt een maximum van €..... opgelegd voor de zichtrekening. Voor nieuwe beleggingen en herbeleg wordt een voorafgaandelijke machtiging van de vrederechter opgelegd.
2. anderzijds voor de handelingen **in verband met 'de persoon'**, met aanwijzing van alle punten voorzien door het nieuwe art. 492/1 §1, derde lid BW.
3. waarbij voor beide luiken een advocaat-bewindvoerder werd aangesteld;
4. en zonder dat een vertrouwenspersoon aangesteld werd.

XX XX XXXX: akte derdenverzet van de beschermde persoon tegen deze beschikking(en).

OF

XX XX XXXX: akte hoger beroep van de beschermde persoon tegen deze beschikking(en).

B. Bestreden beschikking

XX XX XXXX: de beschermde persoon legt ter griffie van het vrederecht een verzoekschrift neer tot aanwijzing van een vertrouwenspersoon. De familierelatie tussen beiden is als volgt:

XX XX XXXX: beschikking tot afwijzing van de aanstelling van een vertrouwenspersoon als *“ontvankelijk doch ongegrond”*, en dit op de overweging *“dat er in deze zaak (hoger beroep/derdenverzet) is ingesteld, zodanig dat hic et nunc de aanstelling van een vertrouwenspersoon voorbarig is”*.

C. Grieven

a. In hoofdorde: dubbel probleem op het vak van de procedure:

De bestreden beschikking betreft in rechte in ieder geval op het louter vlak van de procedure een dubbele vergissing.

1. Enerzijds met betrekking tot art. 17-18 Ger.W.

De motivering van de afwijzing kan immers enkel begrepen worden als een beoordeling in functie van art 17 – 18 Ger.W. en bepaaldelijk de eis dat *“het belang een reeds verkregen en dadelijk belang moet zijn”*.

De term 'voorbarig' in de afwijzende beschikking, wijst er op dat het belang van de beschermde persoon bij het verkrijgen van een vertrouwenspersoon nog niet actueel zou zijn.

Bij een gebeurlijke afwijzing op die grond, betreft de afwijzing een evidente toetsing van de toelaatbaarheid, en niet de gegrondheid. Dit heeft ook belangrijke gevolgen met betrekking tot de draagwijdte van het gezag van gewijsde van de beschikking.

In de hypothese van de vrederechter, kon de afwijzing dan ook hoogstens een afwijzing als 'ontoelaatbaar' betreffen, en niet als 'ongegrond'.

De vrederechter beoordeelde het verzoek dan ook verbatim terecht als 'ontvankelijk', maar bedoelde integendeel – en ten onrechte – de eis af te wijzen als 'onontvankelijk'.

2. Anderzijds met betrekking tot het bijzonder begrip van 'belang' in de context van de wetgeving omtrent bewindvoering.

Het begrip 'belang' in de context van deze wetgeving is ruimer dan in de klassieke betekenis van het Gerechtelijk Wetboek: *“het belang van de beschermde persoon staat centraal”* (J. Nolf, 'Kwetsbaren in het nieuwe recht, INNI Publishers, Kortrijk 2014, 411, 108).

Bij de (als uitzonderlijk te beschouwen) procedure tot 'inkanteling' (waarvan de 'voorbarigheid' bij uitstek zélf in vraag mag worden gesteld) is de bevoegdheid van de vrederechter zo goed als gelijkaardig aan die bij de instelling van de gerechtelijke bescherming en de beoordeling 'op maat': *“de taak van de vrederechter is te onderzoeken of (en welke) beschermingsmaatregel zich opdringt in het licht van de*

gezondheidstoestand en de omkadering van de te beschermen persoon” (DOC 53 1009/010, 50).

Laat nu net de ‘vertrouwenspersoon’ een sleutelfunctie hebben bij die omkadering en ook bij het duiden van die omkadering.

De taak van de vertrouwenspersoon is o.a. de beschermde persoon te “ondersteunen bij het uiten van zijn mening. De vertrouwenspersoon drukt de wensen van de beschermde persoon uit indien deze niet in staat is deze zelf te uiten” (art. 501/2 BW). Hij wordt in de rechtsleer beschreven als een “*sociaal advocaat, klokkenluider of soort van toezien bewindvoerder*” (J.Nolf, ‘Kwetsbaren in het nieuwe recht, INNI Publishers, 411, 184-185, met verwijzingen in voetnoten 414-415).

Bij uitstek heeft is die taak van actueel belang bij de aanvang van de procedure bewindvoering of bij de ‘kanteling’ die een volledige herinrichting van het bewind aankaart.

Daarom is het beschikken over een vertrouwenspersoon niet zomaar een mogelijkheid of faciliteit, maar zelfs een uitdrukkelijk ‘recht’ (art. 501 BW.).

Ingevolge o.m. het VN-Verdrag van 13 12 2006 en de rechtspraak van het EHRM, geïmplementeerd in de wet van 17 03 2013 rust ook op België de mensenrechtelijke verplichting om de eventuele handelingsbekwaamheid van personen met een gezondheidsproblematiek zorgvuldig te beoordelen.

Die zorgvuldigheidsplicht impliceert elementair respect voor de bijdrage van de vertrouwenspersoon in het debat.

De Wetgever benadrukte dat “*één van de krachtlijnen van het wetsvoorstel de heropwaardering van de rechtsfiguur van de vertrouwenspersoon is. (...) De aanpassingen houden verband met de stimulans tot het aanstellen van een vertrouwenspersoon, de uitbreiding van de rol van de vertrouwenspersoon (...) zonder het informele en laagdrempelige karakter ervan uit het oog te verliezen*” (DOC 53 1009/010, 90).

Inderdaad, de wetgever “*had in het bijzonder tot doel de drempel voor de familiale bewindvoerders te verlagen, **de aanstelling van een vertrouwenspersoon te stimuleren**, de bescherming van de persoon slechts in uitzonderlijke omstandigheden mogelijk te maken en de bijstand als gemeenrechtelijk regime op te leggen. Ook op dit punt rijst er kritiek. De noodzakelijke mentaliteitswijziging bij de diverse actoren betrokken bij het bewind zou in heel gevallen nog achterwege blijven. De nieuwe wet zou in sommige gevallen zelfs een achteruitgang in de praktijk betekenen. Dergelijke praktijken zijn uiteraard verwerpelijk en moeten worden bestreden met de gangbare rechtsmiddelen*” (Tim Wuyts, ‘Een jaar toepassing van het eengemaakte beschermingsstatuut. Een tussentijdse evaluatie en aanbevelingen tot bijsturing waar nodig.’, Rechtskroniek voor de Vrede- en Politierichters 2015, Die Keure, Brugge, 222, 31 nr 53, voorgesteld in de studiedag ‘Rechtskroniek van de Vrede-en Politierichters 2015’ aan de UGent op 16 10 2015).

(3) Besluit op het vlak van de procedure:

De beschermde persoon beschikte ten tijde van de neerlegging van het verzoekschrift tot aanstelling van een vertrouwenspersoon in ieder geval al minstens over een wel te begrijpen 'reeds verkregen en dadelijk belang' met betrekking tot zijn 'recht' om zich ook in die fase van de procedure te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon.

De beschikking dient dan ook te niet gedaan in de mate dat deze oordeelde dat het verzoek 'voorbarig' zou geweest zijn.

b. Beoordeling ten gronde van het verzoek tot aanstelling van een vertrouwenspersoon.

(1) De beschermde persoon (evenmin als de vertrouwenspersoon) werden ten onrechte reeds niet opgeroepen in het kader van de procedure tot vervanging van de bewindvoerder.

Nochtans voorziet art. 496/7 BW juncto art. 1250 Ger.W. (en art 1246 §2 juncto 1026-1034 Ger.W.) deze oproeping om hun mening te vragen. Art. 1250, lid 2 in fine bepaalt uitdrukkelijk dat zij opgeroepen worden bij gerechtsbrief. Deze elementaire tegenspraak die de wet uitdrukkelijk voorziet werd niet nageleefd bij de ambtshalve behandeling van de zaak.

Deze specifieke omstandigheid illustreert ten gronde reeds een versterkte noodzaak tot (her-)aanstelling van een vertrouwenspersoon om de beschermde persoon in een procedure tot hoger beroep te ondersteunen, nu de beschermde persoon in de procedure in eerste aanleg niet eens gehoord werd.

(2) De beschermde persoon (evenmin als de vertrouwenspersoon) werden ten onrechte reeds niet opgeroepen in het kader van de procedure tot 'voortijdige kanteling'.

Enkel uitzonderlijk, en dus om specifieke motieven eigen aan de zaak, dient tot een 'voortijdige kanteling' overgegaan te worden (J. Nolf, 'Bewindvoering op wintertijd?', De Juristenkrant 11 11 2015, 12 – 13).

Bij die "ambtshalve beschikking waarin de vrederechter de inhoud van de beschermingsmaatregel wijzigt, is de procedure van artikel 1246 Ger.W. van toepassing. Dat betekent dat de beschermde persoon, de bewindvoerder en de eventuele vertrouwenspersonen opgeroepen worden bij gerechtsbrief. Nadat zij zijn gehoord door de vrederechter, wordt er een beschikking uitgesproken die er uitziet als bij de instelling van een bewind. Vanaf die beschikking neemt het voorlopig bewind een einde en wordt het naadloos overgenomen door het nieuwe bewind" (op dat punt wél correcte toelichting in het boek van Dirk Scheers, 'De vrederechter en het bewind', Intersentia, Antwerpen, 154, 67-68, 8.1, alhoewel vrederechter Scheers

zich daarna opnieuw vergist door hier aan toe te voegen dat art. 1241 hierbij niet van toepassing zou zijn).

De beschermde persoon is in kennis van rechtspraak van de vrederechter van het kanton Brugge IV die evenwel volkomen in strijd met voormelde regels overweegt:

“Dat in deze wet bepaald werd dat de wet in werking trad op 1 september 2014, maar ook dat de bestaande bewindvoeringen dienen te worden aangepast tegen uiterlijk 31 augustus 2016, zoniet er wetshalve een bescherming voor enkel de goederen zou tot stand komen (art 228 wet 17 03 2013);

Dat het uiteraard in het belang is van een goede rechtsbedeling het beschermingsstatuut van de beschermde persoon zoveel mogelijk aan te passen aan de noden, en dit inzonderheid klemt waar de oude wetgeving weinig tot geen bescherming voorzag terzake de persoon.

Dat daarom de wetgever ook voorzien heeft dat de vrederechter ambtshalve de overgang van het oude naar het nieuwe statuut kan maken in art 227, derde lid van voormelde wet, en aldus bestaande dossiers kan inkantelen in het nieuwe systeem;

Dat in casu deze zetel van deze wetgevende bevoegdheid dient gebruik te maken in het belang van de goede rechtsbedeling en ter bescherming van de betrokkene, nu inzonderheid de oude wetgeving niet voorzag in enige bescherming van persoonlijkheidsrechten, wat de nieuwe wet wel doet.

Overwegende dat verder de wetgever voorzien heeft dat de procedure ex art. 1247 Ger.W. dient te worden toegepast en deze wetgevende bepaling op haar beurt verwijst naar de toepasselijke regelen uit art. 1238 §1 tot en met 1249 Ger.W.;

Dat aldus grosso modo vooreerst voorzien wordt in de noodzaak van een nieuwe omstandige medische verklaring én vervolgens fixatie en behandeling van de zaak op tegenspraak opzichtsens beschermde persoon en bewindvoerder;

Dat dit uiteraard gericht is op het realiseren van een maximaal tegensprekelijk debat omtrent de bescherming;

Dat evenwel à la lettre genomen in dit kanton met meer dan 650 bewindvoeringen de uitvoeringen van fixaties na nieuwe deskundige verslaggeving, mét horen van beschermde persoon én bewindvoerder materiëel niet uitvoerbaar is, alleen al omdat dit meebrengt dat er 650 nieuwe verslagen moeten gemaakt worden wat voor de reeds overbelaste psychiatrie minstens 650 bijkomende manuren betekent die niet voorhanden zijn (dan nog gerekend aan 1 uur per verslag, wat toch erg weinig is voor een verslag conform de wet) en hetzelfde geldt voor dit ook al onderbemande kanton, terwijl tenslotte vele bewindvoerders evenzeer tijd te kort hebben;

Dat daarnaast men zich ook de vraag moet stellen wat de menselijke kost is voor iemand die beperkingen heeft om louter om wetstechnische redenen andermaal uitgebreid met die beperking geconfronteerd te worden niet te na gesproken de stress die dat met zich meebrengt ook voor de hulpverlening.

Dat gelet op deze omstandigheden deze zetel dient na te gaan op welke wijze de bedoeling van de wetgever als vastgelegd in de wet kan worden verzoend met de mogelijkheden.

Dat zich derhalve in eerste instantie de vraag stelt of de voorgeschreven procedure absoluut dient te worden gevolgd.

Dat de rechtbank de jure vooreerst dient vast te stellen dat waar art. 1247 Ger.W. geen nietigheidssanctie weerhoudt bij de niet-ervulling van die vormen, de rechtbank, ex art. 860, 1ste lid Ger.W. geen nietigheidsanctie van afwijking van de voorgeschreven procedure kan weerhouden;

Dat daarenboven de beschermingswil van de wetgever centraal dient te worden gesteld bij de beoordeling van het belang van de procedure, en de rechtbank in het licht daarvan dient te besluiten dat de effectiviteit van de bescherming primeert op de naleving van de vormen;

Dat weliswaar op diverse plaatsen, andere sancties worden voorzien, zoals de niet-ontvankelijkheid voorzien in art. 1241 Ger.W. maar deze sancties niet kunnen uitgebreid worden tot nietigheid, terwijl betrekkelijk het verslag de onontvankelijkheid enkel kan weerhouden worden als er een verzoekschrift is, quod non in casu;

Dat aldus afwijking van de procedure mogelijk is, mits zij zoveel mogelijk de wil van de wetgever respecteert en verantwoord is, wat in casu het geval is door het groot aantal dossiers bewindvoering in dit kantoor naar de reeds zware belasting met andere zaken, de overbelasting van de geestelijke gezondheidszorg en de onderbemanning van dit vredegerecht gevolgens de besparingswoede, en de primauteit van de bescherming op andere overwegingen;

Overwegende dat gevolgens daaraan, een onderzoek naar de meest effectieve wijze van procedure overeenkomstig de wet om de inkanteling optimaal te kunnen realiseren zich opdringt;

Dat de rechtbank terzake vooreerst dient op te merken dat waar door de hoger vermelde toepassing van art. 1238 – 1429 Ger.W. de bewindvoerder gehouden is zijn aanvaarding te betekenen, het horen van de bewindvoerder kan worden vervangen door een verzoek tot opmerkingen bij mededeling van de inkanteling, zodat terzake aan de door de wetgever gestelde bedoeling van tegenspraak voldaan wordt, en de beoogde informatiedoorstroming terzake gerealiseerd wordt;

Dat aldus de fixatie voor het horen van de bewindvoerder niet essentieel is, en de bedoeling van de wetgever op een andere wijze kan worden gerealiseerd, des te meer de bewindvoerder om andere redenen steeds de rechtbank kan vatten, zoals onder meer voor vervanging;

Overwegende dat vervolgens zich de vraag stelt of de bedoeling van de wetgever ook kan bereikt worden zonder fixatie op een of meer andere wijzen;

Dat dit meteen de vraag ook stelt naar de omstandige geneeskundige verklaring omdat die in de visie van ook de oorspronkelijke wet de discussiebasis uitmaakt van het bezoek van de vrederechter én zijn beoordeling;

Dat uit nazicht van de dossiers duidelijk wordt dat vooreerst de overgrote meerderheid van de bewindvoeringen ingesteld is opzichtens personen met een degraderende gezondheid, en derhalve de toestand bij aanvang meestal hic et nunc minstens nog steeds aanwezig is, zoniet verslechterd;

Dat in die omstandigheden, een nieuw bezoek en een nieuwe behandeling niet zinvol is omdat het ab initio voorspelbaar is dat de beschermde persoon niet zal genezen zijn (zoniet de bewindvoering tot een einde zou gekomen zijn), en daarenboven éénder hoe zal dienen te worden weerhouden dat de betrokkene nog steeds niet kan instaan voor de waarneming van zijn belangen, wat het huidige criterium van de beschermingsinstelling is;

Dat derhalve de Rechtbank dient na te gaan wat het voorhanden zijnde ziektebeeld is volgens het initiëel medisch attest bij de installatie van het voorlopig bewind;

Dat zodra vaststaat dat het initiëel weerhouden ziektebeeld niet geleid heeft tot een toestand waarin de beschermde persoon zelf zijn belangen behoorlijk kan waarnemen, er immers geen discussie kan bestaan dat een fixatie niet zinvol meer is omdat het beschermingssoogmerk van de wetgever nog steeds vervuld is en het derhalve ook zinloos is een nieuw verslag te gaan opvragen in functie van de inkanteling;

Overwegende dat in casu het initiëel medisch verslag en het vonnis de aanwezigheid weerhouden van (...) als ziekbeeld en (...);

Dat blijktens hetzelfde omstandig medisch verslag en de uiteenzetting van de begeleiding bij installatie deze gezondheidstoestand aanleiding gaf tot (...);

Dat gelet op dit ziektebeeld van de beschermde persoon het niet zinvol voorkomt een nieuw verslag te gaan opvragen of deze op te roepen nu van dit beeld geen ingrijpende evolutie kan worden verwacht, maar het daarentegen in het belang van de goede rechtsbedeling, zich opdringt de inkanteling op basis van de bestaande gegevens te realiseren;

Dat aldus de Rechtbank de noodzaak tot instelling van een rechterlijke beschermingsmaatregel vaststelt waar duidelijk is dat de betrokkene zijn belangen niet behoorlijk kan waarnemen conform art 488 BW;

Dat dit alleszins tot gevolg heeft dat een bewindvoering zich opdringt, met een systeem van volledige vertegenwoordiging terzake minstens de goederen;

Dat aldus het niet noodzakelijk voorkomt de zaak te fixeren nu de beoordeling terzake zich reeds opdringt op basis van de voorliggende stukken en dus het voeren van een debat geen gegevens gaat meebrengen die de uiteindelijke beslissing van de zetel zouden wijzigen.

Dat aldus in het belang van een goede rechtsbedeling zich opdringt de berechting van huidig dossier niet uit te stellen en onverwijld te verrichten op basis van de beschikbare gegevens, en dat overeenstemt met het beschermingsoogmerk van de wetgever;

Overwegende dat gelet op het zelfde ziektebeeld en het zelfde evolutieperspectief, de rechtbank dient vast te stellen dat in casu deze beschermingsmaatregel zich evenwel dient uit te strekken over zowel de persoonlijkheidsrechten, vermeld in art 492/1, §1, 1BW als de vermogensrechten vermeld in art. 492/1, §2 BW;

Dat het immers van weinig logica zou getuigen de bescherming te beperken tot de goederen en de persoon van de betrokkene van elke bescherming te versteken, en daarin veel ergere misbruiken te gaan mogelijk laten;

Dat daarenboven het duidelijk is dat hogervermelde ziektebeeld zich op alle terreinen manifesteert, en dus dezelfde gevolgen teweegbrengt op alle vlakken;

Dat verder terzake de persoonlijkheidsrechten vermeld in de wet minstens evenveel schade mogelijk is en zelfs de facto veel ergere omdat zij rechtstreeks de persoon raken, zodat er geen redenen van schade zijn om behoudender om te springen met bescherming van persoon dan die van de goederen;

Dat tenslotte misbruiken dienen te worden uitgesloten en één volledige bescherming beter is dan een gedeeltelijke, ook om de niet steeds even betrouwbare buitenwereld duidelijk te maken waaraan zich te houden;

Dat derhalve in het belang van de bescherming, deze maximaal ingesteld wordt;

Overwegende dat, voor zover als nodig, herhaald weze dat de betrokkene meerderjarig is, en dus onder de toepassing van de wet valt;

Overwegende dat tenslotte de omstandigheden vermeld in het installatievonnis nog grosso modo voorhanden blijven, uiteraard niet te na genomen de evoluties gebleken uit de verslaggeving;

Dat er aldus ook geen beslissende circumstantiële redenen voorhanden zijn om daarin wijzigingen te gaan invoeren, en derhalve een status quo in de accessoire begeleidingsbeslissingen zich opdringt;

Overwegende dat met betrekking tot de persoon van de aan te stellen bewindvoerder kan worden verwezen naar onze behandeling in de beslissing tot instelling hoger vermeld, nu er terzake geen significante wijzigingen zijn opgetreden die een wijziging in het gezag van gewijsde van onze beslissing zouden inhouden en dus de beslissing terzake kan worden behouden;

Overwegende dat verder het duidelijk weze dat conform art. 492/4 BW de herziening mogelijk is van een aantal van deze dispositieven terwijl voor het overige het normale machtigingssysteem in de nodige mogelijkheden zal voorzien om de beschermde persoon optimaal te laten functioneren binnen de beperkingen inherent aan het toestandbeeld. ”

(Vred. Brugge IV, AR 15B41, niet gepubliceerd; vgl. de derde casus besproken door J. Nolf, ‘Hoe een nieuwe wet die de zwakkeren moest beschermen in één jaar tijd volledig uitgehold werd’ (Knack. be 31 07 2015).

De beschermde persoon meent te mogen vermoeden dat deze of gelijkaardige overwegingen ook in huidig dossier geleid hebben tot de ‘ambtshalve kanteling’ met ‘maximale bescherming’, ook nopens de persoonlijkheidsrechten, en waarbij in casu ook nagelaten werd in de aanstelling van een vertrouwenspersoon te voorzien.

Zoals hoger gezien staan dergelijke overwegingen volledig haaks op de filosofie van de wet die uitgaat van integratie en bekwaamheid van personen met een gezondheidsprobleem.

Daarnaast negeren zij de toepasselijke procedure in het kader van de overgangsmaatregelen en de fundamentele processuele rechtsbescherming van de beschermde persoon.

Ook deze omstandigheden gelden als versterkte motivering tot een concrete implementering van het recht op een vertrouwenspersoon, nu de beschermde persoon tijdens de procedure in eerste aanleg niet de kans kreeg zijn mening te vertolken. Het belang van de ‘ondersteuning’ van de beschermde persoon in de procedure waarbij de beschikking tot ‘ambtshalve kanteling’ bestreden wordt is des te groter.

(3) De beschermde persoon benadrukt dat de beschikking van ‘ambtshalve inkanteling’ zijn/haar rechten zelfs *inhoudelijk in het bijzonder geschonden heeft*, doordat in de initiële aanstelling wel uitdrukkelijk en nominatim voorzien werd dat de thans voorgestelde vertrouwenspersoon kennis zou krijgen van het patrimoniumverslag en de jaarlijkse beheerstaten terwijl die aanwijzing nu sinds de ‘ambtshalve kanteling – zonder enige motivering op dat punt - niet meer voorzien is.

Bijgevolg kan deze vroegere ‘vertrouwenspersoon’ sinds de kanteling noch kennis nemen van het eindverslag van de vroegere bewindvoering, noch van het aanvangsverslag van de nieuwe advocaat-bewindvoerder.

De vertrouwenspersoon dient er ook op toe te zien dat de verslagen van de ontslagen bewindvoerder en de nieuwe bewindvoerder effectief door de beschermde persoon ontvangen worden: tot dusver ontving ook de beschermde persoon echter niets, zodat deze zich volledig in het duister bevindt omtrent de uitvoering van de bewindvoering.

(4) Daarenboven getuigde het niet oproepen van de beschermde persoon en alle familiaal betrokkenen ook voorafgaandelijk aan de bestreden beschikking tot 'inkanteling' al van een manifeste inbreuk op de fundamentele en elementaire regels inzake faire procesvoering.

Dat is des te meer het geval binnen de context van de ambtshalve adiëring.

De beschermde persoon werd met een voldongen feit geconfronteerd en voelt zich geïntimideerd door een onbegrijpelijke, Kafkaïaanse procesvoering buiten haar weten om.

Deze juridische fout betreft een principiële en kapitale inbreuk op de rechten van de beschermde persoon als noodzakelijk en primordiaal te horen procespartij.

Deze bijzondere omstandigheden nopen des te meer tot een ondersteuning van de beschermde persoon door een vertrouwenspersoon lopende deze zeer bijzondere procedure.

(5) Het is ook a fortiori lopende de procedure waarbij de patent onwettelijke beschikking bestreden wordt, dat de bijstand van een vertrouwenspersoon een recht betreft, hetwelk in concreto ook moet leiden tot de gevraagde aanstelling, zoals vruchteloos bij de vrederechter nagestreefd.

In zijn rechtspraak zoals hierboven geciteerd, verwijst de vrederechter van het kanton Brugge IV in fine (zie slotzin) schijnbaar geruststellend naar de herzieningsmogelijkheid van art. 492/4 BW, hetwelk "ten allen tijde" een wijziging van de inhoud van de rechterlijke bescherming voorziet.

In die hypothese wordt echter uitgegaan van een initieel correct gevoerde procedure, waarbij een debat op tegenspraak aanleiding zou gegeven hebben tot een concrete beoordeling van de eventuele onbekwaamheid van een in functie daarvan proportionele georganiseerde bescherming via bewindvoering met bijstand of vertegenwoordiging.

Deze fase werd echter in casu totaal overgeslagen en de beschermde persoon werd voor het voldongen feit van een door de vrederechter eigenmachtig en volstrekt unilateraal besliste 'maximum-bescherming' geplaatst, en zonder vertrouwenspersoon.

De beschermde persoon kan daarom echter zijn aanspraak niet verbeurd zien op het initiële maatwerk dat had dienen te gebeuren, met de inbreng en ondersteuning van een vertrouwenspersoon.

(6) Finaal houdt de bestreden rechtspraak van de vrederechter volkomen ten onrechte in dat wie een rechtsmiddel instelt tegen de beschikking waarbij de bewindvoering 'gekanteld wordt' voorbarig een vertrouwenspersoon zou wensen zou zijn, omdat de beschikking 'niet definitief' zou zijn.

De wet voorziet echter in art. 501 BW dit recht “*tijdens de hele duur van het bewind*”, waarbij moet opgemerkt worden dat de bewindvoering in ieder geval reeds ingericht (en heringericht) werd en de nieuw aangewezen advocaat-bewindvoerder zijn/haar opdracht heeft aanvaard en ondertussen uitvoert, met alle delicate en ingrijpende bevoegdheden van dien.

Daarenboven is de bestreden beschikking tot ‘ambtshalve kanteling’ overeenkomstig art. 1029 Ger.W. uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande aanwending van enig rechtsmiddel, en dit niet alleen ‘rechtens’, maar ook ingevolge de uitdrukkelijke en concrete beslissing van de vrederechter in dat verband.

(7) Bijgevolg dient des te méér aan de beschermde persoon een vertrouwenspersoon toegewezen, gelet op het belang van deze familiale brugfunctie als ‘*go between*’ (J. Nolf, ‘Kwetsbaren in het nieuwe recht, INNI Publishers, Kortrijk 2014, 411) tegenover de advocaat-bewindvoerder die in casu niet alleen ambtshalve aangesteld werd als bewindvoerder over de goederen maar zelfs over de persoon van appellant.

Gelet op diens gezinssituatie met, en daarenboven rekening houdend met de familiale relatie met de voorgestelde vertrouwenspersoon, wordt ook art 8 EVRM genegeerd.

(8) Besluit over de grond van de beslissing tot aanstelling van een vertrouwenspersoon:

Ten gronde zijn bij uitstek alle (in casu versterkte) motieven tot aanstelling van een vertrouwenspersoon voor de beschermde persoon aanwezig.
De bestreden beschikking dient ook in die zin hervormd.

D. Nopens de kosten: voorbehoud.

De beschermde persoon houdt overeenkomstig de Anca-rechtspraak de Belgische Staat verantwoordelijk voor deze kosten van hoger beroep en alle kosten van bijkomende juridische complicaties.

Door de weigering van de aanstelling van een vertrouwenspersoon negeert de vrederechter **een tweede maal** de normale procedure en de fundamentele rechtsbescherming die ook bestaat in de begeleiding door een vertrouwenspersoon.

Een rechtstaat is een staat die haar procesregels naleeft opdat aldus recht geschiede.

Het is een omgekeerde wereld om enerzijds contra legem te willen “*maximaal beschermen*” en anderzijds in functie daarvan de nog kersverse en elementaire regels van het procesrecht dat kwetsbare mensen beschermt, opzij te zetten.

OM DIE REDENEN

BEHAGE HET AAN DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG, AFDELING, zetelende in graad van hoger beroep,

Aan appellant akte te verlenen van de neerlegging van onderhavig verzoekschrift in hoger beroep.

Het bij onderhavig verzoekschrift ingesteld hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De bestreden beschikking te niet te doen en, herwijzende, als vertrouwenspersoon voor appellant aan te stellen:

De kosten van het geding aan de zijde van appellant te begroten op:

RPV: €1.350

Het hoger beroep en de besluiten gesteund op de motieven, vervat in huidig verzoekschrift, en op alle andere feiten en middelen, op tijd en stond te doen gelden in de loop van het geding en hier uitdrukkelijk voorbehouden.

Voor appellant,

Zijn raadsman,

.....